

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΥ

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΘΙΒΕΤΙΑΝΩΝ

«Εις θάνατον!...» Μὲ τὸ τουφέκι μπρὸς στὸ μέτωπο. «Η τρομερὴ ἐκπυρσοκρέτησις. Η χριστομερο-
ρομφαία. Τὰ χτυπήματα τοῦ Πόμπου ποὺ δὲν πετυχάινεν·» Εναὶ ἄλλο τρομερὸ μαρτύριο: Φρίξη και-
γνωνία. Η μυστηριῶδης ἀπελευθέρωσις. Στὸ δρόμο γιὰ τὰς Ἰνδίας. Νέα σανακ. Μὲ τὶς πέτρες
ἐναντίον τῶν Θιβετιανῶν στρατιωτῶν. Η σωτηρία καὶ.

Συνεχίζουμε σήμερα τὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα περιγραφή τῶν μαρτυρίων ἡ οποία νέατεσσαν ὁ Ἀγγλος ἔξεργοντης. Σαββᾶς Λαυτόν καὶ οἱ δύο συντρόφοι του μετὰ τὴν σύλληψή τους ἀπὸ τοὺς Θεοτιανούς, τῶν ὑπώκοων τὴν «πειταγούσεμένην» χωρὰν ἥθελισαν να ἔστεινενήσουν.

Ο Σοβάζ Λαντόρ μετά την
ἀπειλευθέρωσι του.

περισσότερο, γεμάτος αίματα τὰ δυοῖς
ἔτερον ἀπ' ὅδα τὰ μέλη τοῦ σώματος μον., μὴ βλέποντας μὲν τὰ
μάτια μον παρὰ μιὰ κατακόκκινη φύλαγα, τὸ πλήθιος ἔξακολου-
θοῦντας νέ μὲν βροῦται καὶ νέ μετ' ὑφνην παρέναντας : «Εἰς θάνατον !
Εἰς θάνατον !» Τὸ μόνο ποτε εἶχαν νά κάνων ἐνώ ποτε αὐτῆς τὴν πε-
ρισσότερα—καὶ τὸ ἔκαναν πάργατι—ῆπαν νά παραιείνω γαλήνιος,
κύνος τοῦ ἑαυτοῦ μον, πατέρωντας μὲν μά προσποιητὴ ἀδιαφορία
τῆς ποιειταικοτέων νέων μαρτυρίων ποτε θά μον επέβαλαν.

— «Σκοτώστε τον μ' ἔνα τοιμέρει : ἀκούστηκε ἀξιαφνα μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἄγρια μέσ' ἀπ' τὸ γενικὸ πανδαιμόνιο.

· Αμέσως, χωρίς νά χάσῃ καιρό, ένας στρατιώτης αρχισε νά γεμίζει ένα τουφέκι με φυτήλι. Έβαλε μέσα τόση ποσότητα μπαρού-

της ώστε έκεινος που θά χρησιμοποιούσε τὸ τομέα καὶ τὴν πάθαινε γατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διαρραγῇ. Τότε είδε τὸ στρατόπεδον νὰ δηνὶ τὸ γεμισμένο τομέα του στὸν Πόμπο. Εκείνος τὸ στρατόπεδον μπρὸς στὸ μετόπο μοι, ἐνῷ, συγχρόνως ἔνας στρατιώτης ἐσκυψε κ' ἔβαλε φυτιά στὸ φυτιάν. Ακούστησε τομέα τραχακίαν ἐξηρτησῖς καὶ τρόφις γενική κατάπληξη τὸ παραγεμμένο τομέαν, ἔπειτανόντας ἀπὸ τὸ χέρια τοῦ Πόμπο. ἔτεσσε κ' ἐσκασε σὲ δύο μετρών ἀπόστασην, τὴν τρομάρων μοι, ἄφησα ἀμέσως νὰ γ-

— Συγχριμένοι ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔπεισθόδιο οἱ Θρησκευτοὶ ἄγγισαν νά εἴσφουνται ἄγαμα : «Συντάσσετε τον ! Συντάσσετε τον ! Δὲ μπορίμε νά τὸν κάνουμε νά φριηθῇ ! » Και ἔδουσαν ἀμέσως στὸ Πόμπο μά τουμερή δι-
κοπή ρομπαία γιὰ να με εξαπεδώψῃ μ' αὐτήν. Μά ἔκεινος φοβισμένος ἀπὸ τὸ τε-
λευταῖο ἀπύγμα τοῦ, τὸ δέ ποτο ἀπέδιδε
χωρὶς ἀλλα σε κάποια δύναμι διερρεφισκῆ.
ἔδιστας νά προτομήσῃ.

Προσωπικόν τούτον ο Μάνουχ καὶ μὲ τὰ πόδια τεντούμενα, εἰς παπούλους. Τὸ βάρος δέ τοι γε μου

Ο δῆμος μου βισικόταν πάλαι μου. Κρατοῦσε τη φυγαδία του μέτα γιαννάζεις των ψυχονοτάς της πάνω από τους ωρίους μου. Επειτα η τήξις κατέβασε σύν το σέρβικο μου, τόν δούλοι αγγέρει με την κόρη της, σα να θύεται μετροήση την πάσσωσα από την δύνα της έπεσε νά μοι καταφέγγι το ζήτημα. Κάνοντας επειτα πάσο για βίβα σήκωσε γρήγορα αυτό το δόλο του και το κατέβασε με δόλη τον τη δύναμικόν. Η φραμάνια του πέρασε δίπλα από το λαϊκό μου χωρίς δύναμης νά την άγγιξῃ καθόλου. Έγω δέν έδειξα τον παραδοκό φόρο δέν είπα τιποτε, νά δει αισφορία μου αντί τοπάζως ξέαιστεκά τό δήμο μου. Ήτανε φανερό πάλι πώς δέν είχε την τοπική νά διαχαλουθήσῃ τό έργο του. Ωστόσο το πλήθισος δύο περιγονών ή ώρα γινόντων περισσότερο άνυπόμονο, οι δέ λάμψια που περιστούζουν τὸν Πόλιτο τὸν ξεσεύθιαν με χειρονομεῖς παραφόνων. Τότε ξέκινες ξανάρχεις το πείραμά του από την πλάτη μεριδανού τον κεφαλή μου. Κι αντί τη φράση δύνα μους το ζεύπτωμα τον απέτινε. Νά δε φραμάνια του πέρασε σε έλαχιστων γιλιοστομέτων απόσταση από τό λαϊκό μου.

‘Ωστόσο φανέστων πάδες ο διάνατος μου ήταν ἀποφασισμένος να δεν δύνηχε καμια ελπίδα να γλυτωθώ. Ἐντούτοις ἐγώ δὲν είχα πάρει στη σοφία τό πράγμα. Γιατί καὶ Οὔτε καὶ δέν δέν δέν δέν.

*Οι λάμας ἐντωμεταξύ ἔξακολουθούσαν νάξιώνον τὸ θάγατό μου. Μὰ παρ' ὅλη τους τὴ λύσσα, παρ' ὅλα τὰ οὐρδιαχτά τους, δὲ Πόμπο ἀρνήθηκε νά τοι ἔξακολουθησῃ καὶ μὲ κοίταιτε μ' ἔνα εἰδος

σεβισμοῦ καὶ τρόπου σάν ἐνναὶ ὅν περιγράψω. Ὁστόσον οἱ λύματα μητρόποράς νά πετύχουν τὸ θάνατο μου, ἀλεφίσασθαν νά συνέχισον τὸ μαρτύριό μου. Μ' ἄποραζαν λαζαν καὶ μὲ έστησαν ὅρνο ἀπάνω σ' ἐνναὶ δοκάρι τεντώνοντας τὰ πόδια μου περισσότερο ἀπὸ ποινήν. Ἐπειτα τραβήντας τὰ χέρια μου ἀπὸ πίσω, προσέδεσαν στὶς χειροπέδες μου ἐνναὶ σχοινί, τοῦ οποίου τὴν ἀλλή ἀρχήν περάσαν ἀπὸ μιὰ τρίπτα ἥ όποια βρισκόταν στὴν κορυφὴ ἐνός φηλού πασσάλου. Κατόπιν, τραβήνταν τὸ σχοινί, τράβηξαν τὰ χέρια μου πίσω τόσο ὅπτε χωρὶς ἀλλού θα πάμπαν απὸ ἔξαρθρωση καὶ θάσπαζαν ἀν δὲν ἤμουν ἐξαιρετικά εὐλύγιστος. Ὁταν ἐφτασαν στὸ μεγαλείτερο σημεῖο που μποροῦσαν να τραβήξουν τὸ σχοινί, τὸ ἑσδόναν καὶ μ' ἄφησαν ἐπει τεντώμενον στὸ κενό.

Τό παρετούριό μου ήταν φριχτό. Τοομερεβοὶ πάνω μὲ βασάνιζαν. Ἐντομετατρέψαντες καὶ τὸν σύντροφο μονού Μάγνυχ καὶ τὸν ἔδεσαν σ' ἐναντίῳ πάσσαλο μὲ τὸν ίδιο τέρπο μὲ μένα. Σά να μή τοις ἔσπειραν δὲ αὐτό, πέρδασαν ἐνα σογιών ἀπὸ τὸ λαιμὸν τοῦ Μάγνυχ καὶ ἀπὸ τὸ δικό μου, τὸ τέντωσαν σιρχτά, ἐνώνυτας έτοι τὰ διού κεφάλια μας.

«Εκείνη τη στιγμή άφησε νά βρεθεί δυνατά. Έπειδή δέ είμαστε μαργύριανα γονιώματα διαδοχικών πυρετού και αντέροπλης οργής. Σε λίγο έπεισε ότι νίγχα και μάς άφησαν έκει νότι τη φύλαξη μερικών στρατιωτών και συντόλων. Οι φρεσκούντων με εξαιρετική βραβείωση. Σταγό-παγάκια τα πόδια μας και τα χέρια μωρού μονδάσαν και δέν ένοιωθα πιά κανένα πόνο. Μά έκεινο πον γονιωθα ήταν χειρότερο : νόμιζα πώς είχα το κεφάλι μου ζωντανό μέσα σ' ένα σώμα νερού !

Ἐπιτέλους ἡμίφοροις καὶ μᾶς ἀνήγνηγελαν δῆ τι ἐτέλεσαν μας
θά γνωταν τὴν ἄλλη μέρα, γά τα μᾶς ὑποβάλλουν· ζωρὶς ἀλλο ἐν
τῷ μεταξὺ σε καινούργια μαρτυρίᾳ. Τότε ὁ Πόμπος συνοδευμένος
ἄπο πολλοῖς· λαματίς πλησίον· καὶ, γά τα νὰ δικασθάρῃ ἀρχοίς
λειτούργη δρομών στ. εἰς πολιούχες καὶ, γείνες ποὺ δὲν τις είλαν

αγνέοι απόκοινον. Ανοίξαν τα κυνήτα τον επιστημονικόν μονόν έργαλείων, τό δύοις και ποιόνσιν μὲ περιφέρειαν καὶ φτιόν. Χρειάστηκε νῦ τοὺς ἐξηγήσον τῇ χειρὶ τοῦ καθηνός, πρόγραμμα ἔξαιρετικὰ δίσοιδο, λαμβανιμένην ὑπὸ ὅψει τῆς ἀμαθείας τῶν καὶ τῆς ἄγνοίας ποιοῦ εἰλα τὴς γλώσσης τῶν. Μετὰ δὲ τὰ διάρροια θεμέντων, ἐβγάλαν ἀπὸ τὰς ἀποσκευές μοι μὲν σειρὰ ἀπὸ κοινῶν φωτογραφικῶν πλακών, τὰ δόπια τὰ ἄνοιξαν ὅλα. Οὐλεῖς οἱ πολύτιμες φωτογραφίες ποιοῦ εἰλα πάρει κατεστράφησαν στη στηγμή. Σκανδαλίστηκαν πολὺ μὲ τὸ κοινὸν τῶν γραμμάτων μονόν. Μά κεινοῖ τοὺς τραβήσεις ἔξαιρετικὸς τὴν προσοχὴ ἦταν ἡναν σημαντικοῦ ποσοῦ ἀπὸ ζηταν σκοτεινοῦ νημάτων τοῦ δόπου βιήκαν σ' ἓνα ἀπὸ τὰ κοινά μον. Επιφεκτήθηκαν τῆς εἰκασίας γιατά να καρδιές στοὺς λάμας

ώ, πάνω στὸ ίδιο δωκάριον δεῦται ἀπὸ τὰ χειρὶς σὲ δύο τρίτης μας καθίστα τὸ μαρτυρόφορο.

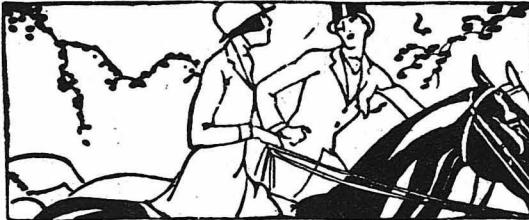
500 ρούτσια (ήδηκα νομίσματα) καὶ παραχέλευσα συγχρόνως τὸν Πόμπον τὸ δεῦτην τὴν γαραπίνα μου· ή δηλα τοῦ ἄρεσε εὔπειτάκ. Μά τα δέρα μου δὲν ἔγιναν δεκτά: οἱ λάμας—μοι εἰπαν—ήσαν ἀρκετά πλούσιοι, ή δὲ οὐφράτη θέστιος τοῦ Πόμπου δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νά φέγη δόπλο. Έπειτά συγχάνηθηκε ἀπὸ τὸν αρσοφόρο μου καὶ θήσε-

και μ' εὐχαριστήσεις θιάτερος.
Ούτοσος οἱ λάμψα δέν είλυν κατοδηθώσει γὰ σημφωνήσουν ἐπὶ τῆς τύχης μοι. Μεγοι καὶ ἔπεινεν αὔξει νά μ' ἀποκεφαλίσουν, μάι οἴλλοι μεταξὺ τῶν δόνων καὶ δ Πόμπῳ, είλυν, ἀποφασίσει νά μᾶς στείλουν μὲ συνοδείᾳ ὡς τὰ συνορα καὶ νά μᾶς ἀπελάσουν στὰς Ἰνδίας. Τέλος γά νά σημφωνήσουν ἀπό τασσαν νά σημβολεύσουν τοὺς χοροφοις. Αὔξενος ἔνας λάμψα θορε νά ἔξετασῃ τὴ ζέρια μοι. Μά μοις ταχιγένες ἀρχίσε νά φωνάζῃ μὲ καταπληξη. "Ολ' οἱ λάμψα πλησσάν τότε, ο δέ Πόμπο, μοις εἰδε τὰ δάχτυλά μον, διέταξε νά μὲ λύσουν ἀμέσως καὶ νά διακόψου τὰ πατεριώνια μοι. Είχα ποιήθη."

» Αργότερος ήμασθα σε τι δημιεύει τή σωτηρία μου. Είχα τά δάχτυλά μου μαρκύρεα ἀπό τον ἄλλον ἀνθρώπον, οὐ δέ Θεοτανοὶ πιστεύονται πῶς οὗτοι καὶ ἀν κάνονται σ' ἐναν ἀνθρώποι ποὺ ἔχει μαρκύρια δάχτυλα, δέ φροντιζούνται κανένα ἀπότελεσμα.

„Ο Πόλιπο διέταξε νὰ ζεσινήσουμε ἀμέσως ἐγώ κ' οἱ δύο σίντηκοι μου γιά τὰ σύνορα, συνοδευόμ ναι ἀλλ' ἀρχετοὺς στρατιώτες.

„Διασχίσουμε σέ εν μέρες 286 χιλιόμετρα. Υποφέραιμε πολὺ σ' αυτή την πορεία. Οι στρατιώτες μας κακομετάχειριζόντουσαν και μας ἔδιναν νὰ τρῶμε κάθε δυσὶ καὶ τρεῖς ήμέρεις, πρόγια ποι μᾶς ἐμπόδιζε νὰ συνέλθουμε. Οι τε εἶγανε μαζύ μας ὡς τὸ έγαν πά-

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Η Αμερικανική κινηματογραφική ταινίες παίζονται τακτικώς τατά και στην Ιαπωνία. Έδημοι υψηλήθ, διμος, σχετικώς κάποιο ζήτημα, τό δύοπον χρεωστείται στη διαφορά αντιλήψεων πον πάροχει μεταξύ Ιαπωνών και Αμερικανών.

Οι Ιάπωνες νομίζουν, δηλαδή, οι Αμερικανικές ταινίες το παράκαν με τα φίλματα. Τό φίλμα, είναι, βέβαια, γνωστότατον στην Ιαπωνία, το ζάδι, όμως, αντό ανταλλάσσεται έντελως ίδιατερώς και δεν ενυπάρχεται όταν γίνεται διμοσίη ή δεν εμφανίζεται στο πανί των κινηματογράφων.

Πρέπει νά σημειωθῇ άπόμα, δηλαδή στην Ιαπωνία διπλασιεται «κύμα σεμνοτήτας» και δεν δέχονται οι γηγειοί Ιάπωνες ούτε τό αγνό καν φίλμα τον άρρωστονισμένο προταγονιστού τον κινηματογράφον πρός τήν άρρωστονιστική του.

Γι' αυτό έγκατεστησαν ειδική λογοκινησία ἐπί τόν κινηματογραφικών ταινιών. Άπο τόν τον πον έγκατεστάθη τον ιαγωνικού αντή έχοντα πλέον τόν 800 χιλιάδων μετρών φίλματαν!

Η άνηθεα ώς τόδο είναι, πού στις Αμερικανικές ταινίες παραθύρωνται τώρα τελευταία και δεν έχουν διόλου άδικο οι Ιάπωνες λογορίζοται πού κόβουν άλπιτη με τήν φαλίδα τους.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟ ΜΑΡΤΗ

Πέντε φορές τή γνωμή σου σέ μια ήμερα άλλαζεις,
και πότε χρονία φτεράζεις
μέν άφοι εικονόδρυστο, σέ ξένουν διλοι, μήνα,
δεν βάζεις κάλπη βουλευτού, καθημένε στήν Αθήνα!

Ζακ

ορι. Τά φοντο μας ήσαν κοινωνίασμένα και παπούτσια δέν είχαμε. Είμασθαν σέδεδον γυμνοί. Στό δρόμο συναντήσαμε κάποιο ίδιαντη δόποιος μας ἐπληφορδέψας δότι μερικού φίλου μου από τάς. Ινδιάς είχαν διασκέσει τά σύνορα κ' ἐργάστουσαν προς άνακτή την μου γιατί άνησυχοδάσαν πολύ για τήν τύχη μου. Φαντάζεσθε τήν καρδιά μας;

«Φαντόδο δέν είχαμε ζεμπερδέψει άκομα με τούς Θιβετιανούς! Ο κυβερνήτης τής επαρχίας στήν δόποια είχαμε φτάσει δέν ήθελε νά μας αριστή νά μπούμε στάς Ινδιάς από τό μένο πέρασμα πού ήταν ενυπόλο εξενέν τήν τήνοχή, μά επέμενε νά πάρονται έννα δρόμο δόποιος; Απάντοσθε δεκαπέντε μέρες πορεία απάνω στά κλίνια και στούς πάγους. Ήξαντηλημένοι καθώς είμαστε από τά βασισμούτηγα και τά στερεότυπα ηταν αδύνατο να κάνωνται αυτό τό δρόμο. Ο κυβερνήτης τό ηξενε απόδ, μά ήθελε έτσι νά μας ζεμπερδέψῃ χωριστούμε νά κάνωνται τά πάντα για νά συθισμε.

«Συγκεντρώμασθε δοσες δυνάμεις μας έμεναν άποκιν και μέ τίς πέτρες σιγήτηκαμε έναντιν τής συνοδείας μας. Ηράγμα διπτερούτο! Οι Θιβετιανοι τούρμαλαν άμεσος; σιά πόδια και άργουν νά μας παρασκολούνθηξε απόστασεως, φρονάζοντάς μας διτά κεφάλια μας ήταν χαμένα, αν δέν μας συνάδεναν ώς τό τέλος!

«Τέλος θάτερού διότι χιλιες δυν δυσκολίες, άφοι απαλλαγήναμε όριστικος από τήν οχληρή συνοδεία μας, και χάρις στήν ένέργυες τών φίλων μας κατωθύδησαμε να φτάσουμε στις Ινδιές από τόν πιο σύντομο δρόμο. Αντή τη φορά είχαμε σαθή πιο άρσιτικώς και τα βάσανα μας είχαν τελεώσει.

«Άλη ή αποστολή μου δέν δηρεψ τ' αποτελέσματα πούν επεδίωκα, αν δέν κατώθωσα νά διασκέσω τόν πινανό μυστήριο πού περιβάλλεται τήν Λάσσα, τήν ιερά πόλη τού Θιβέτ, έδειξα τούλιαζοντον τό δρόμο σε κενους που στό μέλλον θά κατορθώσουν άσφαλως νά εισχωρήσουν σ' αυτές τής χώρες και νά τις μηνήσουν στόν Εδρωπατόν πολιτισμό...»

«Ένα δασύμαλλο πρόσθια τής Αδστραλίας από τό τρίχωμα τού δόποιον κατασκευάζονται τά περίφημα ύφασματα Σεβεντές τά δόποια είναι τής μόδας σήμερα σε δλη τήν Εδρωπή.

ΑΓΓ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΣΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Ποιός ήταν πιο χρήσιμος στήν Κοινωνία; Πῶς συμφιλιώθηκαν δυσδιαλογισμένες κυρίες. «Ο Φιλιππος τής Όρεσάνης και ο ιεροχήρως. «Όταν ο ποιμήν κοιμάται... Ή απαγόρευσις του χριστιανότητας.

Ο ίνσοντης ιεροκήρως Χαροπού είλεγε κάποτε, θέλοντας νά πειράζει τον συγγένον του διάσπου ιεροκήρυκα Μποντρατόλ:

— Ήλεισ πού ο Μπονδρατόλον επήγειρε στήν Ρούενην για νά ζηρυζε τόν λόγο τού θεού, τό τί έγινε δέν περιγράφεται: οι έργατες άφιναν τίς δουλειές τους για νά τρέξουν νά τόν άσκουσον, οι έμποροι τάς καταστήματας τους, οι δικηγόροι τόν πελάτες τους, οι γιατροί τούς άφινουστον τους. Μόλις θμως έπιρα γένο τόν αντικεστήστα, έφρουντα νά... γηφίσουν διλοι αύτοι στής δουλειές τους! «Ωστε, ποιος άπο τόν δυσδιαλόγο μας είνε πιο χρησιμός στήν κοινωνία, σάς παρακαλώ; Αύτος, η έγω;

Ο περίφημος ιεροκήρως Μπριντανίν είλεγε πάει κάποτε στήν οχερόφρογχη για νά κηρύξῃ. «Ως θέμα τής άμυνας του έδιαλεξε τήν συγγνωμητήν».

Εμάλησε δε μά τόση ενδιλωτία, και μετεχειρίσθη, ώς φαίνεται, τόσο πειστικά επιχειρήματα, ώστε μία γυναικί ή συζύγος τού νομάρχου, ή διοικητής ήδες του, είχε τήν τόλμη νά άπαγγειλή άπο τού δημόσιον μας άλλη κυρία με τήν θέση της και έτρεξε μέ δρομού σε μάν, άλλη κυρία με τήν θέση της τους ήταν τους τους πατέρες της.

Τήν έποκη τής Αντιβασιλείας στή Γαλλία, κάποιος κληρικός δόποιος δέν έχουντε τόν Αντιβασιλεύ Φύλιππο τής Όρεσάνης για τίς αίρετικες ήδες του, είχε τήν τόλμη νά άπαγγειλή άπο τού δημόσιον μας άλλης κυρίας τής Ρούενης τηρομερόν τηλιπτού έναντι του.

Ο άντιβασιλεύς, ζηταν τό έπληρωφρόθητη αδτού, ηρεμόσθη νά πή τήν έξη: ζαριακτηριστικά λόγια:

— Τί έχει μέ μένα αυτός ο ζοιστιανός;... Δίν ανήκω κάν στήν ένοργια τον!...

Ο δάισμος ιεροκήρως τής έποκης τού Λοιδορίθου 13ου, άρβας Αντρέ, μάρτιο πούν είληστε τόν λόγο τού Θεού στήν Μητρόπολη τού Παρισιού, παρετήρησε διτί τήν στηγήν έπειναν δη μητροπολίτης κ. ν. Πλεοντες είλεγε... άποκουμηθή. Χωρίς να ζάχισε από τόν δημόσιον στόν κανδηλαντήρη τής έπειλησιας:

— Κλείσε τίς πόρτες... «Ο ποιμήν κοιμάται, τά προβάτα μπορεί νά φυγον και τότε σε ποινή θά κηρύξω τόν λόγον τού Θεού...»

Τά λόγα αιτά τού ιεροκήρωνος έπειοντας ένα τέτοιο πανδιάμονο, που δημητροπολίτης πετάχθηκε τρομαγμένος από τόν υπνο του.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι κ. κ. Διευθυνταί τού έπι τής άδονη Πανεπιστημίου Ζυθεσιατρούν «Πανελλήνιον» πως διέλθησαν έκ τού Λογιστηρίου μας πρός διακανονισμόν γραμματίουν των λήξαντος τήν 27ην Φεβρουαρίου.